

*

שבעה וחצי חודשים אחר כך, בחדרה בבית בבנגקוק היא תניח את הטלפון על המיטה לצדה ותמזוג לעצמה כוס יין. מהחדר של הבנות ישמע צליל פריץ של נייר אריזה וצחוק חרישי.

היא תצא אל המרפסת בקומה השניה, ותשקיף על השכונה השקטה שתחתיה. המסעדה הזעירה, סלון העיסוי, הכביסה, והאישה עם הכובע המסורתי העגול לראשה, שעומדת בפינת הרחובות ליד הפארק ומכינה קפה מעגלת דוכן קטנה.

היא תכנס שוב אל המזגן, תניח על עצמה טייץ דקיק וטי שירט וקרום נגד

● יתושים. תציץ במראה ותמשח את שפתיה הסדוקות בשמן Rectangular.

את הטלפון היא תשאיר על 'השתק', מונח חסר חשיבות על המיטה.

תוציא מהמגרה את כרטיס האשראי ותכניס לתיק. התיק הכחול שנקנה

מיד אחרי ה'שבעה' בחנות מלאת חשיבות עצמית ברח' דיזינגוף.

היא תזרוק אותו על הכתף כמעט בלי לשים לב, "בנות, הולכים", היא

תקרא אליהן ותצא מהחדר.

1

זה היה יום שקט במיוחד.

משהו בו היה רגוע מדי. האוויר נדחס בסלואו מושן. האינטרנט בגסטהאוס לא עבד, והם לא יצאו את פתח הבית כל היום כי הגשם לא הפסיק לזלוג.

יולי. לאדאק. מרומי ההימלאיה ההודית, 3,500 מטרים מעל פני הים. זה כבר כמה קייצים שהם מגיעים לכאן, חוזרים, כמו ששבים אל בית. בתחילה הגיעו כי כולם אמרו כמה יפה כאן, ומשהגיעו השתכנו בבית משפחה לאדאקית טיבטית מסורתית שקיבלה אותם כאילו הכירו מאז ומעולם, בחום ובחברות כאלה שתוך שבוע בנותיה היו כאחיות לבת המשפחה בת גילן, וכבנות בית עבור הסבים, ההורים, הדודים ושאר בני המשפחה, שגרו באותו בית. היא קיבלה חדר משלה, עם חלון ונוף הרים ונהר, ומשפחה שלמה שדואגת לה ולילדים, ושכונה עם קיר טיפוס ועוגת שוקולד וסרטים קלאסיים על גגות המסעדות. ותרבות נוכחת לעומק שפתחה לילדות את האופקים בצורה כל כך יומיומית, שאלי מצאה את

עצמה נושמת לראשונה אחרי תקופה, ודווקא במקום שבו ממש קשה לנשום.

בשמונה וחצי, כשאמא שלה עדיין לא התקשרה, היא הרגישה. השקט הזה היום הוא אחר.

אז היא יצאה. שלוש פעמים ניסתה להתקשר מהמסעדה הזאת, הטיבטית, שיש בה אינטרנט מספיק טוב שאפשר לדבר בוואטסאפ. שלחה SMS, "אמא תתחברי לוואטסאפ, אני אנסה להתקשר עוד כמה דקות".

וכלום.

לא בטלפון בבית ולא בטלפון הסלולרי.

האוכל שהוגש נשאר על השולחן בשלמותו. היא לא נגעה בו.

הטלפון הבא היה לשכנים. "בבקשה תיגשו לבדוק מה קורה". הם לא בבית. הם נמצאים רחוק, ויחזרו מאוחר. "זה לא אופייני?", הם שאלו. "לא, ממש לא מתאים לה", היא ענתה, וקולה כבר רעד. "היא תמיד מתקשרת. תמיד תמיד תמיד. אין דבר כזה".

הלב שלה הושלך על רצפת המסעדה הטיבטית. בשולחן מאחוריה חבורת מטיילים ישראלים לא הפסיקו לצחוק ולהתרברב על מגוון הסמים שהם עשו, ותשומת ליבה הוסחה לרגע.

אוף אמא תעני כבר, תעני, בבקשה.

התקשרה לרות, חברתה הטובה של אמא שלה, עוד מימי האוניברסיטה. "אני נכנסת לפגישה", אמרה לה האשה בת ה-72, "אנסה להתקשר

אליה אחרי שאסיים". וקולה היה כל כך שגרתני, עד שהיא כמעט האמינה לו.

וכך היא נותרה עם השקט הזה.

אספה את מיה בתה הקטנה ויצאה מהמסעדה. את האוכל לקחה יחד איתה בחזרה לגסטהאוס.

שבע שנים מאז שעזבה את הבית, את הארץ, את השגרה המתישה ויצאה עם שלושת ילדיה לחקור וללמוד את העולם שבחוץ. שבע שנים מאז שהצהירה קבל עם ועדה שחיים של כביסות וכלים והסעות הם לא מה שהיא רוצה. שהיא לא מאחלת את זה לעצמה, וגם לא מאחלת את זה לילדיה. שבע שנים שבהן אימה היא התומכת הכי גדולה שלה, ומתקשרת באותה שעה בכל יום ביומו.

אחרי שעה שחיכתה בגסטהאוס לא יכלה לשאת את זה יותר. השכן הודיע לה שהוא בדרך, כדי לבדוק מה קורה. "תתקשרי בעוד חצי שעה", הוא אמר.

והיא כבר הרגישה.

לקחה את יונתן בנה הגדול, שעוד פחות משבוע ימלאו לו 18, ויצאה שוב. היא חייבת אינטרנט כדי להתקשר לשכן. לאדאק והאינטרנט הרעוע שלה. בדרך כלל נעים לה עם הערפל התקשורתי הזה, אבל לא הלילה.

אחת עשרה, גשם וקר. דרכי העפר של לה מלאות בבוע, צריך ללכת בזהירות כדי לא להחליק. חושך מוחלט. הכול סגור. הם מתיישבים תחת

גגון של מסעדה סגורה, הטלפון שלה זוכר את הסיסמה מהפעם הקודמת שישבה שם, ומתחבר אוטומטית לאינטרנט. בפעם הקודמת שהתחברה כאן, היא עשתה זאת כדי לערוך שיחת וידאו בין אימה לבין הבנות. זה היה שלשום.

הם מחכים שיעבור הזמן. שיערה נוטף מים, בגדיה רטובים, נעליה מלאות בוץ.

היא לא רוצה שהזמן הזה יעבור. השקט הזה. ברור לה כל כך. היא לא רוצה להתקשר. היא יודעת שהשיחה הזאת תהפוך את חייה.

אמא שלה היא כל מה שנותר לה. אביה מת מסרטן לפני הרבה שנים. בעלה נטש לפני שנים אחדות. בצדק עזב, ובכל זאת. יכול היה גם לעזוב בלי לנטוש.

"אני מצטער, אליה", אומר לה השכן. "היא... איננה".

היא מרגישה איך ליבה נחצה לשניים. ממש פיזית. כמו הביצים שאימה למדה אותה, פעם מזמן, בילדות הרחוקה, לשבור יפה ולהפריד חלבון וחלמון.

יושבת שפופה, קופאת מקור תחת הגגון הדולף, שעונה על השער הסגור של המסעדה. ורק החושך מכיל אותה. "איננה". היא שונאת כשאומרים "איננה" רק כדי לא לומר את המילה הקשה ההיא. השכן, יוצא צבא, ואשתו הרגישה מלווים אותה עוד מילדותה. הם ואימה קשורים בעבותות של חיים. היא יודעת שלא היה לו פשוט לבשר לה על מותה, ולכן בחר במילה שכזאת.

היא מביטה בבנה הבכור. גבוה וחזק. לרגע חולפת תמונה בראשה. על מות אביה היא שמעה בעודה חובקת בזרועותיה את שירה, בתה שהיתה אז תינוקת. ועכשיו הוא, נוכח ברגע נדיר בו האישה שמולו איננה אמו, כי אם בת בעצמה.

הטלפון מצלצל. זה דוד שלה. היא לא מצליחה לשמוע מילה ממה שהוא אומר. תופסת את הבן שלה ורצה איתו בבוץ החלקלק, באפלה, בחזרה אל המסעדה הטיבטית.

שם פתוח עדיין. אור, מוסיקת רקע קלילה ואנשים שותים תה עם נענע. היא עומדת ממש מתחת לראוטר של האינטרנט. מתקשרת לדוד שלה בחזרה.

לפני שהוא מוציא מילה מהפה היא אומרת לו. "אל תגיד לי. אני לא רוצה לשמוע", היא מנסה למנוע ממנו לומר לה את המילים. "אל תגיד, דוד יקר. אני יודעת. אני יודעת כבר". הוא שואל אם לחכות לה ללוויה.

ועכשיו, חודש אחרי, בחזרה בלה, היא פתאום קולטת שכל מה שאכלה בחודש שחלף הם תפוחי אדמה. ככה, באמצע ההליכה היומית שלה, ברחובות האחוריים, אלה השקטים, עם הבתים הבנויים מבוץ ומקש, ונחלים קטנים וזכים חוצים אותם, וגלגלי תפילה שמנים וגבוהים הצבועים באדום מונחים בהם בכל מקום. כבר ימים שאין טעם. היא